

Ἰὰ ἐπινομασί τοῦ Ἱπποκράτους σωζόμενα συγγραμματα εἶναι τὰ καὶ αἰσθητά:

1. Ὀρκος.	28. Περὶ τέρψις ἰασσοῦ.	53. Περὶ Μοχλικῶν.
2. Νόμος.	29. Περὶ διαίτης ἐν γυναικί.	54. Περὶ ἐλλείων.
3. Περὶ τέχνης.	30. Περὶ διαίτης τῶ πρώτου.	55. Περὶ σπυρίγγων.
4. Περὶ αἰσθητικῆς ἱατρικῆς.	31. " " τῷ δευτέρῳ	56. Περὶ αἰμφορίδων
5. Περὶ ἰητροῦ.	32. " " τῷ τρίτῳ	57. Περὶ τῶν ἐν κερταίῃ τρομακτικῶν.
6. Περὶ εὐσχημοσύνης.	(διαίτητικός τρίτος).	58. Περὶ ἐγκαστατορικῆς ἐμφύου.
7. Παραπεθίασι.	33. Περὶ ἐνοπιῶν.	59. Περὶ ἀνατομῆς.
8. Προγνωστικοί	34. Περὶ τροφῆς.	60. Ἐπιδημιῶν τῶ πρώτου.
9. Περὶ χυμῶν.	35. Περὶ διαίτης ὁξείων.	61. " " τῷ δευτέρῳ.
10. Περὶ κρίσιων.	36. Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄθροισαν.	62. " " τῷ τρίτῳ.
11. Περὶ κρίσιμων.	37. Περὶ ὑγρῶν γρησίου	63. " " τῷ τέταρτον.
12. Προρρητικῶν, εἰς α'.	38. Περὶ τούτων βίβι πρώτου.	64. " " τῷ πέμπτῳ.
13. " " εἰς β'.	39. " " τῷ δευτέρῳ.	65. " " τῷ ἕκτῳ.
14. Κωακαὶ προγνώσεις.	40. " " τῷ τρίτῳ.	66. " " τῷ ἑβδομῳ.
15. Περὶ φύσιος αἰθρώης.	41. " " τῷ τέταρτον.	67. Ἀφορισμοὶ τμήματα ἐπέα πρώτου
16. Περὶ γυνῆς.	42. Περὶ παιδῶν.	... τοῖς ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Ἱπποκρατικῶν
17. Περὶ φύσιος παιδίου.	43. Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν παιδῶν.	... συγγραμμάτων συμπεριλαμβανόντων
18. Περὶ σαρκῶν.	44. Περὶ παρθενίῳ.	... και καὶ
19. Περὶ ἐπταμήνου.	45. Περὶ γυναικείης φύσιος.	68. Ἱπποκράτους περὶ μανίας. -
21. Περὶ ἐπικυήσιος.	46. Γυναικείων πρώτου.	69. " " περὶ φαρμάκων.
22. Περὶ ὀδοντοφυΐας.	47. -- -- τῷ δευτέρῳ.	70. " " ἱππιατρικῶν.
23. Περὶ καρδίας.	48. Περὶ ἀφῶρων.	71. Ἱπποκράτης Δημοσφίτου περὶ ἑλλε
24. Περὶ αἵματος.	49. Περὶ ὄψιος.	βορισμοῦ.
25. Περὶ ἀσθενῶν φύσιος.	50. Κατ' ἰητροῦτον.	72. Ἱπποκράτους ἐπιβώριμος.
26. Περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων.	51. Περὶ ἀγγυῶν.	α) Δημοσφίτου Ἱπποκράτης περὶ φύσιος
27. Περὶ φουσῶν.	52. Περὶ ἀρθρῶν.	β) θρώπων.

γ) Πρεσβευτικῶς Θεσσαλοῦ Ἱπποκράτους
 δ) Αὐτῆς ἀθηναίων.
 ε) Ἐπιστολαὶ 22.

Μετὰ τὸν Διοσκορίδην δευτέρην τῆς βοτανικῆς ἔφευαν ἔχομεν τὰ ἀσχολῶντι-
 μεν πάντοτε σχεδὸν εἰς τοὺς ἰατροὺς μετὰ τοὺς φαρμακολόγους· ἀνεπα-
 ρὴν ἢ ἰατρικὴ ἰδεωρεῖτο ἢ ἐξοχωτέρα τέχνη παρ' ἀνθρώποις· διὸ καὶ ἀφροειδί-
 θασε τὸ σῖνολον τῶν χρησίμων ἀνθρωπίνων γνώσεων· ἤχη δὲ εἰς ἀφροειδί-
 θασιν τοῦ Ἰωσοκράτους ^(ὅσους ὀλίγους) ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ κριτικῆ ἀποφαινετο· "ἐπι-
 τρὸς γὰρ φιλόσοφος ἰσοδότης," ^{(καὶ αὐτὸς ἀσφάλομεν ἑαυτὸν τὴν δευτέραν ἐξ ἀφροειδίθασιν τῶν τεσσάρων·} Ζηνώδα τοῦτον καὶ ὁ Ἰουλιανὸς παραβατικῶς εἶπε·
 "διὸ τὰ αὐτῶν (τὴν ἰατρικὴν) ἐξ οὐραίου ἀφροειθηκέναι φιλοσόφον παῖδες κηρύττου-
 σιν".² Οὗτος οὐ μόνον ἐκρηγορησάσης παῖτων τῶν ἰσοκρατόων ἀλλὰ καὶ τῶν
 οὐκ ἐμμετρίας περὶ τῆς τέχνης, ^(ὅτι τὸ Περὶ ἀρχαίων ἰατρικῆς) ἀλλὰ καὶ ἀφροειθῆ καὶ ἐπουσηματοποιήσασιν ἀλλὰ
 ἀλλὰ, ἴδοι ἀφροειθῶσε εἰς τὴν ἰατρικὴν τέχνην τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιστήμης,³
 "καὶ τοῦτο φησὶν ὁ πάντων ἡμίω τῶν καλῶν ἡγεμὼν Ἰωσοκράτης... καὶ μὲν δὴ καὶ με-
 γατόσοσον εἰσοτόκως συναρρησάσεν εἰς δόναμιν ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἔγραψεν," λέγει ὁ Γάβ-
 νὸς περὶ τῶν βοηθημάτων εἰς τοὺς νοσοῦντας,⁴ ὅστις διὰ τῆς ἐπιτεχνῆς καὶ οὐραίου ἰσο-
 μνημάτων κατιστήσασιν ἡμῶν ἰσοκρατῆς τὰ ἔργα τοῦ Ἰωσοκράτους καὶ ἀνύψωσιν
 αὐτὸν εἰς τὴν ἐμμετρῶσασιν δόξαν. Πολυαρίθμοι εἶναι αἱ ἐκδόσεις τῶν ἀπάντων
 τοῦ Ἰωσοκράτους, καὶ ἐκ μὲν τῶν παλαιῶν ἀρίστη εἶναι ἡ ~~τοῦ 1595~~ τοῦ Foestius
 (φραγκφούρη 1595), οὐρουδαία καὶ διὰ τοὺς ἰσοκρατοσύμμετρος σημειώσεις, ἐκ
 δὲ τῶν νεωτέρων ἡ τοῦ Littre (μικρὰ γαλλικῆ μεταφράσει) διὰ τὰς παρατιθε-
 μένας διαφορὰς τῶν κωδίκων, φιλολογικὰς σημειώσεις καὶ τὰ εὐρετήρια (ἐν
 Παρισίοις 1839-1861 εἰς 10 τόμους), ἡ νεωτάτη ^{πριτικῆ} ἐν τῷ Corpus medicorum grae-
 corum ἀρξασμένη τῷ 1895 Hippocratis opera quae feruntur omnia tom. I,
 ὑπὸ Hugo Kuehlewai καὶ 1902 tom. II μετὰ ἰσορατοσύνων ὑπὸ J. Ilberg
 ἰσακολοῦδι, καὶ ἐκδοδοται ἐπὶ τῆς βάσει τῶν ἀρίστων κωδίκων μόνον τὸ ἑλλ-
 νικὸν κείμενον.⁵ Ἡ τοῦ ἐπιτεχνῆς διὰ τῆς ἐπιστήμης τὸ εἶναι ὁ Κοραῖς ἦν ἰα-

tel I, σ. 55. "Περὶ τοῦ Ἰωσοκράτους" ἐξεφύνησεν εἰς κοσμήτωρ τῆς ἰατρικῆς σχολῆς ἀθηνῶν
 καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ πανεπιστημίου Ἑδικοῦ ὁ Γ. Τριτάτος
 τῷ 1851, λόγον, οὗ ἡμεῖς καλλίτερον διατρέβω οὐκ οἶδαμεν. Πρὸ αὐτοῦ ~~καὶ~~
 ὁ πλείων ὁ Δ. Χριστοῦ σούλας (ὅτι τὸ Πόσηματ. κεφ. σ. 25 ε.)· ἐν τῷ λόγιῳ δὲ ἐρρηθὲν ὁ φρα-
 κῆσος Νλαῦρος μετὰ φρασε τοῦ διασημοῦ ἀσφρατοσῆ ἰατροῦ Ζένχη, "Περὶ
 τῶν εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Ἰωσοκράτους δευτεριῶν μετὰ παρατηρήσασιν περὶ τῆς
 γνησιότητος τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ" (1820, σ. 134-44, 168-78).² ἐκδ. Lindel, I,
 σ. 55. ³ Darreberg, De l'état de la médecine entre Homère et Hippocrate (Revue
 Archéol. XVIII. n. 345, XIX 63, 199, 255), Ms. Mallet, Médecine chez les grecs avant
 Hippocrate, 1906.
⁴ Tom. XI, 2 Kühn, 5 Πρὸς γνώσασιν ἐπιστημονικῆς
 ἐκ τῆς τοῦ Ἰωσοκράτους χρησιμότητος καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ Ἡοιδότου, Etudes historiques et
 critiques sur la vie et la doctrine d'Hippocrate, Paris 1840, Friedrich, Hippokra-
 tische Untersuchungen (Philol. Untersuchungen VI 92) Berlin 1899.

Κοραῖς

Ιστορία ιατρικῆς Black 25

Πυρολογίαις ἀκρῶν ⁴⁰ 35

Medicines hipp. 37

-Zelle-ισωσιν, 39

Lettere 43.

Κρίσεις ὡσεὶ Κοραῖς

43-4, 51, 55.

Διορθώσεις, 46, 53.

Ἑρμηνεία Λαζίου 55

1886

Chauret E.

Leur philosophie des médecins grecs
Paris.

1798

Black M. W. - Correy.

Esquisse d'une histoire de la médecine et de la chirurgie depuis leur commencement jusqu'à nos jours, ainsi que de leurs principaux auteurs, progrès, imperfections et erreurs, traduite de l'Anglais de M. W. Black et par Correy. docteurs en médecine de l'université de Montpellier
Paris, 1602 - XV, 1798.

1α τρ. Σωουδ. Νολ. Σχολ. Ιατρ. Ιατρ. 27

Γαυροφειχίσσοροι (νευλεροι)

11

ο Βουβούλιος χιρλαί μακροσυγκιστός Κυρ. Νη. 33

μακροφειχίσσορική μαζιάνη υιός Κ. Νη. Πανα

ημεύ ιατρού εν Οδώνια, 1887 8" ο 160

(ήρμαιον κρημ, υιου φηγεα)

4. Κορακός ανέγραψεν εν 1782 εν τω Πανασι του Μορισμιά ενδα. υιου υιοε του Διακονη Κορωναφι Ριμιοι, τω Κορακω, τον τριτην οδα φηγεα περι του Ισοσυκαλ, αμαυι τον 4ου εν τω εντα τα νευλεα, καυι. τα, με τονδε, παραεε ελ εν ενουτ τονυμεν τα, instituteurs (βρυμια Α' 124) ιδ. παραιοταμ πορι τω ουουδα του Κορ. εν τω Ιατρω. εντ ο. 127 ο) ο Κο ρακω υιου του ομεθλον ιατροφειχίστα εν, υιου του Πανασι. υταγλου εν τω βοι. φαρμακωυ, εν τω οδα, κοινδ υφγε "να οριδεν, υι φαρμακωοδω, υι φαρμακωοδωυ περ λαβ' εν τω οριουοουεν εν ριζοφορτ εν ενδρυμιαυ" βρυμια Α' 129. το υιουμιαυ υιουοδατο, τον αυτο. ο. ιαυοδαυ φαυλου, ενδαυα εν τα υου, η υδρυου φαρμακωιου υυμιαυ εν φαρμακωιου τα υορυμιαυ εν υιουμιαυ, αμαυι εν υφγε. τον τριτην ο 140. υι υαυομιαυ διαφωκ υου υαυε εν Κυρολογιαυ υυνοφω 148 τε 80 ου, εν τω ορι (ιδ υαυομιαυ βρυμιαυ Α' ο 147 ο, (ιδ. εντ ιατροι υιου υυνοφωιου (ωι Η' αι.) εν ηυ αμαυι υυε ποου. υαυαυι περι του πυρτου ρυμφωιου ο. 156 ο. ηυ υαυομιαυ, τον ουδαυ. οουαυ ο υαυι τονυμιαυ εν ιατρο, Medicus Hypocraaticus Μουμιαυ 179 ο (ιδ. βρυμιαυ Α. 165) εν τω 1781 ενδρυμιαυ εν τω Κορω εν τω υιουμιαυ ενδυοφαυ, εν τω Κεν. Ιατρωι εν τω Βελλε, εν, φηγε, υιουοδαυ εν τω υιου του υυνοφωυ gel. ο βελλε, τον υυνοφωυ ιατρο, εν, ριζοφορτ, εν τω Κορακω πελαιοταμ, υιουμιαυ, εν, υαυομιαυ πελαιοταμ

Ἰουουφάνης

ἔχον ἰδιούτητά τε καὶ διον ἄνεπιστον ἐν ἀνεσθραϊσμῷ τοῖσι
σχεδὸν ἑπισημοῦσι καὶ νεωτέροις ἐπισημοῦσι τὰ ἔκωρον ὁ ἴσως
ἑστὸς πρὸ δύο χιλιετηρίων. ἐπισημ. ἑστὸς ἢ πρὸ ἑκατοσίων. ἐστὸς.
ἡλ. σ. 102.

Restaurants de

ἡλ. σ. 102. ἰσχυροῦς. ἐπισημ. ἀριστεροῦται 236 φασ
ἡλ. σ. 102. ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς
καὶ ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς
ἰσχυροῦς, ἡ δὲ τοῖς ἑσθραϊσμοῖς τοῖς ἀριστεροῦται ἰσχυροῦται
καὶ ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς
καὶ ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς καὶ ἰσχυροῦς

Βιόντιν - Ἐπικρατοῦσι Β' ἑστὸς

Μία διά τὴν εἰσοσίμην ἦν διότι ὁ φιλ. λογικώτατος κ. κριτικώτατος Κοραῆς ἑαυτὸς
 καὶ αὐτὸς ἠποχλήθη εἰς τὸν Ἰωσηφάτου. Αἱ ἐν' αὐτοῦ ἐργασίαι εἶναι:
 Medicus Hippocraticus (ἦλοι περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ ἱατροῦ ἐν τῷ ἀφο-
 ρισμῷ τοῦ Ἰωσηφάτου, Μονσπελί 1757 κ. ἑλληνιστὶ β' 1890 : ὁ καθ' Ἰωσηφά-
 τιν ἱατρός), Ἰατροφιλολογικὴ διατριβὴ περὶ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἰωση-
 φάτου (λογ. ἐργ. 1820, σ. 309-20), Τὸ περὶ διαίτης βέβηλον κ. ἀρχαίας
 ἱατρικῆς (τοῦ Ἰωσηφάτου) μετὰ σημειώσεων γαλλικῶν (Ἀθῆναι 1887) κ. τὸ
 σπουδαιότατον, Traité d' Hippocrate des Airs, des Eaux et des Lieux (πε-
 ρὶ ἀέριου, ὑδάτων κ. τόπων), τὸ τε κείμενον κ. ἡ γαλλικὴ μετάφρασις
 κ. 2 τόμοι. Paris 1800) αἱ κριτικαὶ κ. φιλολογικαὶ σημειώσεις (1-170,
 τοῦ Κοραῆ ὑπερῆσαν τοσοῦτον σοφαί κ. αἱ διορθώσεις τοσοῦτον πειλοχέαι
 ὥστε ἀμείους ἐγένοντο πηγήματα τῆς εἰσοσίμης παραληφθεῖσαι εἰς τὴν
 δόσιν τοῦ Littre κ. ὁ Κοραῆς ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀνάστην ὡς ἀριστος
 ὑπομνηματιστής κ. ἑρμηνευτὴς τοῦ Ἰωσηφάτου. Μετὰ τὸν Κοραῆν
 εἶναι δικαίον χάριν τῆς ἑλληνικῆς εἰσοσίμης νὰ κατατάξωμεν τοῦ Μάρ-
 κου Κυριίου τὸ ἐξ κ. φερεισοῦδασιον ^{ἀνεκδότων} ἔργον : "Μετάφρασις τῶν ἀφορισμῶν
 τοῦ Ἰωσηφάτου εἰς τὴν κοινὴν διαλεκτὸν μετὰ τινος ἐπιστολῆς κ. ἑρμη-
 νείας ἐκ τῆς τοῦ Γαλλικοῦ διδασκαλίας συλλεγείσης, συμπρόστυπος ἐνεκα κα-
 ταλήψεως κ. ὀδύνης τῶν τε ἀκριβῶν κ. τῶν φρωτιστῶν τῶν τῆς ἱατρικῆς
 ἐπιστήμης, ὀρχίμων τῆς δαιμονίας κ. λωιλεσιάνης τῶν ἀνθρωπίνων βίω". Τὴν
 φιλολογικὴν ἀξίαν τῆς μεταφράσεως ἀπέδειξεν ἀνὴρ ἰκανώτατος περὶ
 τὰ τοιοῦτα ὁ πλενός ασκησιολόγος Σοφ. Θιμοτόμιος.

+ Ἡ μίαν 15ετίαν κατεγινετο ὁ Κοραῆς περὶ τοῦ Ἰωσηφάτου ὑπὸς ἐξήγη-
 σιν τοῦ ἀνωτέρου ἔργου (βλ. Θεριανόν, Α. Κοραῆς Α' 273). Ὁ ἀγγλος ἑλληνιστὴς
 Τούπιος ἀναγορεύει αὐτὸν διὰ τοῦτο εἰς τὸν ὑπεῖτον κριτικὸν καὶ ἐρμηνεύον κ.
 ὁ πολὺς Villoison ἔγραψε ὑπὸ τοῦ Rochette "ce sera un chef d'œuvre
 digne de Tour et d' Hemsterhuis" κ. ὁ Littre ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ σοφὴ ἐ-
 ρείνη οὐδένα ἰδέσκει τότε ἰκανώτερον τοῦ Κοραῆ διὰ τὴν ἐκδόσιν τῶν ἀ-
 νακτικῶν τοῦ Ἰωσηφάτου. ἐν Γερμανίᾳ διὰ τοῦ Græber κ. ἐν Γαλλίᾳ διὰ τοῦ Κο-
 ραῆ ἀποκατεβή τὸ κῆρος κ. ἡ δόξα τοῦ Ἰωσηφάτου κ. ἐκτακτικῶς τῆς περὶ
 δὸς αὐτοῦ Ἰωσηφάτου σπουδῆν. ἐν τῇ μεσαιωνικῇ τρεῖς ἦσαν ἐν ἐρρίσθη ἐστίαί τῆς
 ἱατρικῆς, τὸ Μοντεκασίνιον, ἡ γιγαρὰ ἀκρόπολις τοῦ τάγματος τῶν Βενεδικτίνων,
 κ. τὸ Σαλέρνον ἐν τῇ νοτίᾳ Ἰταλίᾳ κ. τὸ Μομπελιέ ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου ἐκπαιδευ-
 σίαι τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἰωσηφάτου, εἰς τοσοῦτον, ὥστε διεδίδετο ὅτι ὁ να-
 τήρικος ἱατρικὸς ἑνασίς ἐν νεφρῶν μίσην ἐν Μομπελιέ ἐσοικετο τὰς διατριβὰς
 Περὶ τῆς ἐνταῦθα ἱατρικῆς σχολῆς ἰσχυραγεύθη ἐν δύσιν ἀξιολόγος ἰσότη-
 τασιν ὁ Γάλλος Γερμανιστὴς τῶν 1849 κ. 1880 (ὄψεο κ. ὁ Κοραῆς ἐπιστοῦδασιον βλ. θ.

Μία δι' ἐν ἰσοπέδῳ ἢ ἐν δίορῳ ὁ ψυχολογικώτατος καὶ χρησιμώτατος Κοραῆς ἰατρὸς
 αὐτὸς ἠοχολήθη ἐν τῶν ἰατροκράτων. Αἰ εὖ αὐτοῦ ἐργασίαι εἶναι:
 Medicines Hippocratiques (ἦτοι περὶ τῶν καθήκοντων τοῦ ἰατροῦ ἐν τῷ ἀφο-
 ρισμῷ τοῦ ἰατροκράτους, Montpellier 1757 καὶ ἑλληνιστὶ ἐν 1890: ὁ καὶ ἰατροκρά-
 τικὸς ἰατρός), Ἱατροφιλολογικὴ Διατριβὴ περὶ τῶν περὶ ἰατροκράτου τοῦ ἰατρο-
 κράτους (Λογ. Ἐργ. 1820, σ. 30) καὶ ἰατρικὴ (τοῦ ἰατροκράτου) μετὰ
 1887. Coryat A.
 Notes sur le traité du régime dans les
 maladies aiguës et de l'ancienne
 médecine d'Hippocrate, publiées par N.
 M. Samaras. Athènes.

πρωτοδαιότατον, Traité d' Hippo-
 crate (περὶ ἀερίων, υδάτων καὶ τρώων), α
 καὶ 2 τόμοις. Paris 1800) Ἐὰν καὶ
 τοῦ Κοραῆ ὑπερβῆαι τοσοῦτον οὐ
 ὥστε ἀμεῖον ἐγένοντο κτήρια
 δόξω ἐν ἑλλάδι. καὶ ὁ Κοραῆς ὁ
 ὑποσημασθεὶς καὶ ἐργασίαι
 εἶναι δικαίον χάριν τῆς ἑλληνικῆς
 ποικιλίας τοῦ ἐξ ἐκείνου ἰατροκρά-
 τοῦ ἰατροκράτους ἐν τῇ κοινῇ σ-
 κείᾳ ἐκ τῆς τοῦ Γαλλοῦ διδασκαλι-
 αὐτῆς καὶ ὀδηγίας τῶν τε ἀκριβοῦς καὶ μηδ' ἰσοπέδου τῶν ἰατροκράτων,
 ἐπισημῶν, ὀρθῶν καὶ σαφῶν καὶ λυσιτελιῶν τῶν ἀνθρωπίνῳ βίῳ. Τῇ
 φιλολογικῇ ἀξίᾳ τῆς ἑκ μεταφράσεως ἀντιδρῶν ἀνηρῶτατος ἀπὸ
 τῶν ἰσοπέδων ὁ κλεινὸς ἀσκησιολόγος Σοφ. Βιζινογιάννης!

+ ἕνα μίαν ἱταλίαν κατεγενέτω ὁ Κοραῆς περὶ τοῦ ἰατροκράτου ἠρῶν ἐξήρ-
 σεν τοῦ ἀνωτέρου ἔργου (βλ. Οὐριανόν, Α. Κοραῆς Α' 243). Ὁ ἀγγλὸς ἑλληνιστὴς
 τοῦπος ἀναγορεύει αὐτὸν διὰ τοῦτο ὡς ἀνὴρ πρῶτον κριτικὸν ἐν εὐρώπῳ καὶ
 ὁ πολὺς Villotson γράφει ὑπὸ τῶν Rochette "ce sera un chef d'oeuvre
 digne de Tournefort et de Hemsterhuis" καὶ ὁ littérateur ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ σοφὴ ἐ-
 ρῶσις οὐδένα ἰδιώρει τότε ἰκανώτερον τοῦ Κοραῆ ἢ διὰ τῶν ἐκδόσεων τῶν ἰ-
 ατροκράτων τοῦ ἰατροκράτου. ἐν Γερμανίᾳ διὰ τοῦ Griesner καὶ ἐν Γαλλίᾳ διὰ τοῦ Κο-
 ραῆ ἀποκατεβῆ τὸ πῦρον καὶ ἡ δόξα τοῦ ἰατροκράτου καὶ ἰατροκράτου τῶν νέων περὶ
 τοῦ ἰατροκράτου ἀποκατεβῆ. ἐν τῷ μετακείμενῳ τρεῖς ἦσαν ἐν ἐξήρῳ ἰατροκράτου ἰατροκράτου
 τῶν τριῶν, τὸ Μοντεκαπίνον, ἡ γερὰ ἀκρόπολις τοῦ τῆματος τῶν Βενεδικτίνων,
 καὶ τὸ Σαλέρνο ἐν τῇ νοτίᾳ Ἰταλίᾳ καὶ τὸ Μορισκελὶ ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου ἐπισημῶν
 αἰσῶσαι τῶν ἀρχῶν τοῦ ἰατροκράτου, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε διεδίδαντο ὅτι ὁ ἰα-
 τρὸς ἰατροκράτου ἀναστῆαι ἐν τῇ κεντρικῇ γῆν ἐν Νορμανδίᾳ ἐκτελετο τὰς διακοπὰς
 περὶ τῆς ἀποκατεβῆ ἰατροκράτου ἀποκατεβῆ ἐν δὲ τῶν ἀξιολόγων ἀποκα-
 τῶσαι ὁ Γάλλος Γερμανὸν τῶν 1819 καὶ 1820 (ὅπου καὶ ὁ Κοραῆς ἐκδόσεων Α. Β.

Ἐνταῦθα ὁ Ἰωάννης ἀπέκλυσε τὸ σπουδαῖον ἐπίγραμμα. Ἐὰν
οἱ ἀδελφοὶ ἠγάπησαν τὸν ἰουδαϊσμόν. Διεξέρχονται ἀλλήλων. Διὰ
τὴν ὁ Κόραϊς λέγει πρὸς τοὺς ἰουδαίους, ὅτι, εἶναι, ἐν τῷ ἰουδαϊσμῷ, ἡ
γενεὴ, ἐν ἑαυτοῖς ἀπολύτως ἀνεπίστατος. Ἐπεὶ οὖν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης,
ὅτι ὁ ἰουδαϊσμός, ἐστὶν ἡ ἀπολύτως ἀνεπίστατος, ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης,
ὅτι ὁ ἰουδαϊσμός, ἐστὶν ἡ ἀπολύτως ἀνεπίστατος, ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης,

Ο Ιω. οχιάτης ἀνέθετε τὴν παλαιὰ θεωρίαν περί τοῦ σκοποῦ
 τῆς ἰατρικῆς. οὕτως καὶ αὐτὸν εἶναι "ἡ ὄψια, τέλος δὲ ἡ κτήνη -
 αὐτῆς. ἐξ ἧν δ' ἄν τις ἢ μὴ παρθεύσῃ ἡμεῖς ἐργάζοιτο, ἢ παρθεύσῃ ἐκ
 φεκέται" (I, βιβλ. 302): "Ἰατρικὴ ἴσως ἐπισημὴ ὑγιεινῆς καὶ νοσητικῆς
 καὶ οὐδ' ἄλλου" καὶ ἐπὶ τὸν σκοπὸν τοῦτον μέγα εἶναι τὸ φάρμακον.
 ἀλλ' "ἔστι, ὅτι ὁ κτλ φαρμακοσοφίας ὅρος ἐστὶ τῆς ἀρετῆς καὶ οὐ
 οὐδ' ἄλλου τῶν οὐρανίων δυνάμεων ἐναντίον" κατὰ τὸν ψευδοδα-
 μασκινὸν τῆς λαύρας (πιδ. Ω 72, φ. 90⁹). Τὴν δ' αὐτὴν θεωρίαν
 τὴν ὀρίζει ὁ Γαλνός ἄλλοι: "φάρμακον μὲν δὲ ὡς ἄν ὅτι ἄλλοι
 ἰατρικὸν ἢ τῆς φύσεως ἢ μὴ ὀνομαζόμενον, ἄσπερον, ὄψια καὶ ἰσοφῶν
 ὅ, τι ὡς ἂν αὐξήτικόν ἢ τῆς φύσεως ἄμφοτεροῦ ἐν τῷ ὄψιατι" (XI,
 380), ἐκ τούτου ὁ φιλοῦμενος ὀνομαζόμενος τὴν λέξιν φάρμακον με-
 σσην "ὡς τε ἀγαθὸν ἰατρολαμβανόμενον παρὰ τὸ φέρειν ἄχος καὶ
 κακὸν παρὰ τὸ φέρειν ἄχος" κατὰ τὸν ἀρριολομὸν τοῦ Ἰατρο-
 κράτους κατὰ τὴν τῶν φαρμάκων χρῆσιν δεῖν τὰ ἔχοντα ἐν τῷ
 τῷ "ὄψια μὲν, μὴ δὲ ὄψια δὲ". ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ὡς
 δυσκατόρθωτον διὰ τὸ εἶναι τὴν τῆς νόσου διάγνωσιν ἐν τῷ
 ὄψιατι, ἔνθα τούτου τὸ ἴσος δὲ διαλεῖται τὰ κατὰ τὸ
 ἄσπερον ἰσοφῶν. ὅταν τὸ φάρμακον ὄν μὲν ἰσολόγως
 ὀλίγον δὲ οὐδὲ ὄψια. Ἰατροκράτους ἴσως δὲ ὄψια ἢ
 κλινικὴ καὶ ἰσοσηματικὴ. οὐ τῆς ὄψιας ἢ καλούμενον τῷ τῷ
 ἰσοκράτους παραγγέλλεται "δὲ δὲ οὐ μόνον ἑαυτὸν παρὶ τῶν ἰσο-
 τα ποιόντων, ἀλλὰ καὶ τὸν νοσητικὸν καὶ τὸν ἰατρικὸν ἰσοφῶν" καὶ ἰσο-
 ἀφαιρῶν τὴν ἰσοφῶν τῶν ἰσοφῶν. οὕτως παρὶ τῶν ὄψια ἰσοφῶν
 ὀλιγώτερα φάρμακα ἰσοφῶν μὲν ἐν τῇ διαγνωτικῇ καὶ ἰσοφῶν
 μέθοδον. οὐ δὲ τῆς ἰσοφῶν κατὰ τὸν ἰσοφῶν ἰσοφῶν.

1 Philomenis grammatici quae superserunt (ιδ. F. Ossen, 1824
 σ. 180-2).

εἰς τὸ οὐκ εἶναι τῶν νοσημάτων κτήρια, ἔπειτα εἰσεχέουσαν ἐπιδημιολογίαν
 τῆς ἀσθενείας μετὰ τοιαύτης εὐχερείας ἢ ἢ ἰατρικῆ εἰσότητος ὑποήγει εἰς
 τὴν ἰριδμητικὴν. κατ' αὐτοὺς ὡς οὐ μόνον ἔχει ἐναρξὴν φυσιολογικῆν
 αἰτίαν ἐπιδημίας καὶ ἐναρξὴν φάρμακον ἐνεργῶν ἀπ' εὐθείας κατὰ τοὺς
 κατὰ ἄνω μέρη φυσιολογικοὺς νόμους. ὅθεν πλεῖστον φαρμάκων εἶχον
 χρείαν ὑπὸς θεραπείαν τῶν νοσημάτων. ἀλλὰ ὡς τὸν ἀντίστοιχον σινίβατον,
 ἢ κατὰ χροὺς ἐν τοῖς φαρμακείοις εἶναι ὀλιγωρῶτα ἢ ἢ ἡ πολυμορφία
 τῶν ἐπιδημιῶν πληθῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ γινώσκου ἐκείνου τὸ αἶμα εἰς πλεῖστον
 νοσημάτων. οὕτω καὶ ἢ πλεῖστον τῶν φαρμάκων εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμώ-
 νη ἢ εἰς τὸ καθιστᾶν τὰς νόσους ὀξύτερας ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνιάτους. ἔπει-
 κα τοῦτου διαικίως ὁ Ἰωαννοκράτης ἀρίστην νὰ θεωρήσῃ τὸ ὑπόδημα
 τῆς μόλης μετὰ δύο καὶ εἰς ἕνα χεῖρ ἰριδίας ἐπιδημιολογίας ὁσονού-
 σω ὡς ἢ ἢ φυσιολογικῆς, ἢ ἢ οὐκ εἰς φαρμάκων, ἀλλὰ διὰ
 τῆς διαίτης, τῆς λουτρῆς καὶ τῆς ἰλιδοθεραπείας προσπαθεῖ νὰ θεραπεύσῃ
 τὰς νόσους.¹ ἔπειτα ἐπιτελεῖ δὲ βαθυκοῦν ὁ ὀλιγωρῶτα κατὰ τῆς φαρμακο-
 λογίας, εἶναι πολυμορφία σιγῆ ὁ Ἰωαννοκράτης καὶ κατὰ τὰς φαρμακο-
 λογικὰς τῆς αἰσθητικῆς αἰσθητικῆς καὶ διὰ τὸ πλεῖστον τῶν φυσικῶν, ἄνευ
 περιέλαβεν ἐν τοῖς συγγραμμασίον αὐτοῦ.² ἄλλοι ἀνεκάλυψαν ἐν αὐτοῖς
 καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς χημείας κατὰ τὰς ἀρχαιομετρικὰς τῶν ἀρχαίων θεωρίαι,³
 καὶ ἐν γένει πλείστον ἀνακαλύψουσαν τὰς ἀρχὰς ἐπίστασιν ὡς Ἰωαννο-
 κράτης.³ ~~ἄλλοι ἰατροὶ ποδοθητικῆς τῶν βαρβαρικοῦ χροῦ τῶν ἐπι-
 δημιολογίας ἀπὸ τῆς ἐπίστασιν, ὅσοις, ἄλλοι ἐν τῆς ἀριστοκρατικῆς φυσιολογίας
 εἰσαχθῆσαν εἰς τὸν Μόσχας ἰατροῦ Spengelhoff ὑπὸ τῶν τῶν τῶν
 εἰς αἰμορραγίαν τῆς γαστρῆς ἀπὸ ἐπιδημιολογίας καὶ εἰς ἐπιλοχίλου~~

¹ Βλ. Α. Γρηγορίου, Περὶ ἐπιδημιολογίας μεθόδου ἐν τῆς ἀρχαίας καὶ νῦν ἰατρικῆς (ἑλλ. φιλ. τριμ. Κων/πολεως τριμ. ΚΑ', 1895, σ. 30). ² Reudnitz, Materia medica Hippocratis, Dresden 1843. Μόλις 100
 ἀνα ἐν ὅλῳ) Βλ. Rudolf von Gurt, Ueber die in den hippokratischen Schriften-sammlung
 enthaltenen pharmakologischen Kenntnisse, Dorpat. 1887. ἰστορία καὶ κριτικὴ τῶν φαρ-
 μακολογικῶν γνώσεων τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων. Πλεῖστον τὸ ἔργον τοῦ J. H.
 Dietrich, Die Arzneimittel des Hippocrates, oder Versuch einer systematische
 Aufzählung der in allen hippocrat. Schriften vorkommenden Medicamenten, Heida-
 berg 1824. ³ Th. Quelling, Florilegium hippocrateo-galeno-chemicum novum
 (ἐκδ. 3, Λειψία 1665). ³ Βλ. M. J. Guandia, Histoire de la médecine d' Hippocrate Pa-
 ris 1884. καὶ K. Laeser, Ἱστορία ἑλλ. ἰατρικῆς κτλ.

μολύνουσιν".¹ ἢ ὅμως, ὁ Ἱπποκράτης ὁμιλεῖ περὶ "περὶ αἰτίας" τῶν ἐνδοκρινῶν διαδονάκος ἐσαγομένων τῶν αἰμάτων καὶ οὐκὶ δια σιδήρου σιλικῆς, ὅπου ὁ Ρωσός, ὡς εἰς ἐπιπέδον.

Ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων καὶ τῆς ἀνεπίπτου δόξης τοῦ Ἱπποκράτους, ἡ ἱατρικὴ ἐξήλθε τῶν ὀρίων καὶ ἐμπειρικῶν τέχνης καὶ ἐπέστηθον οἱ ἀσπασθέντων ἐπιστημῶν, ὁ δὲ ἰατρός δὲν ἐδεωρεῖτο πλέον ἁπλοῦς ἐσαγγελματίας, ἀλλὰ φιλόσοφος ἀνὴρ μύσης καὶ αὐτορρητικῆς φύσεως. Ἐπεὶ οὖν αἱ ἱατρικαὶ γνώσεις ἐκδόμιον καὶ αὐτοὺς τοὺς δημοτικῶν φιλοσόφους, ὁ Πλάτων ἐρασιμῶς ἠποχολέιτο περὶ τὴν ἱεράν τοῦ Ἀσπασθέντου τέχνην. Ὁ Γαληνός καίτοι ἐχθρὸς τῆς σοφιστικῆς ἐνεσημνίσα τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἀπέδειξεν αὐτῷ ὡς ἀναγκαίαν προπαιδείαν τῆς ἐπιστημονικῆς σπουδῆς καὶ ἱατρικῆς "ὅτι ἀριστος ἰατρός καὶ φιλόσοφος". Πάντως δὲ ἡ ἀρχαιότητος οἱ ἱατροὶ ἦσαν καὶ φιλόσοφοι. Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν καὶ μετ' αὐτῆν ἐποχὴν ἡ ἱατρικὴ ἐδεωρεῖτο ὡς ἀσφαλείης τὴν κατέχου καὶ ἀνωτέραν μὲν ἔρωσον. Αὐτὴ ἀπρὸς ἐλάμβανε καὶ τὴν σπουδὴν αὐτῆς φυσικῶν ἐπιστημῶν. Ὅσον ἡ μετὰ Μιθριδάτην ὅσον ὁ μέγας, Ἀπταλὸς ὁ Β' ὁ φιλομήτωρ, Κλεοπάτρα ἡ βασίλισσα καὶ αἰγύπτου εἶχον σπουδαίαν τὴν ἱατρικὴν. Ἰδίως οἱ δυνάσται ἠσχαλοῦντο περὶ τὴν γνῶσιν τῶν δηλητηρίων καὶ ἀντιδότηων. καὶ λόγοι μὴ ἱατροὶ ἐπισπούδαζον ὅσον τῆς ἱατρικῆς. Ὁ Γαληνός, ὁ ὑποδρόμος τῶν ἐγκυκλοπαιδιστῶν, ἐδίδαξεν ἐν Ρώμῃ ἰνώπιον ἀναμεικτοῦ ἀπροσπύρου φυσιολογίας. Ρωμαῖοι ἐξοχοὶ ἔγραψαν ἑλληνιστῶν περὶ ἱατρικῆς κατὰ τὸν Πλίνιον, καὶ ἐς τοιοῦτους ὁ Γαληνός ἀφῆκε τὰ ἔργα. Ὁ Κορνήλιος Κέλσος ὁ κληροδοτήσας ἠρεῖ τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν τῆς ἱατρικῆς (de medicina) τὴν πατρικὴν ἐκ Κορνηλιῶν παραγομένην μετήρχετο τὸ ἐσαγγέλιμα τοῦ ὑφαντικῶν ἰατροῦ, χωρὶς νὰ εἶναι ἰατρός. Ὁ αὐλῆος Γέλλιος ὑπολαμβάνει τὰς ἱατρικὰς γνώσεις ἀναγκαίας ἀνδρὶ ἐ-

¹ Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς ἐπιπέδου ἀνακατασκευασμένη ἐν τῇ Παιδαγωγικῇ Σχολῇ τῶν ἐπιστημῶν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἰατροῦ (Παιδαγωγικὴ Σχολή, 1908, σ. 97-102).
 * Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς ἐπιπέδου ἀνακατασκευασμένη ἐν τῇ Παιδαγωγικῇ Σχολῇ τῶν ἐπιστημῶν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἰατροῦ (Παιδαγωγικὴ Σχολή, 1908, σ. 97-102).

slender, ent-
 ickelungensleh-
 e, Geburtshilfe
 nd Gynaekolo-
 ie in dem hippo-
 kritischen Schu-
 len, Stuttgart
 897

περὶ τῆς ἱατρικῆς ἱστορίας καὶ ἱστορίας τῆς ἱατρικῆς καὶ γυναικολογίας. M. Welfsen, Studien über Geburtshilfe und Gynaecologie der Hippokratiker, Dorpat 1889. καὶ δι' αὐτοῦ, Die noch heute in-
 teressierenden Angaben der Hippokratiker über Geburtshilfe und Gynaecologie, Stra-
 burg 1897. Περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Α. Χαροπίου, ὅσον γυναικῆς ἔγραψε τὸ ἀθροιστικὸν
 ἔργον, "Ἀρχαία ἑλληνικὴ γυναικολογία" Κλέων 1894, ἔχομεν καὶ τοῦ Σπ. Κερβού
 τῆς βλατιστικῆς γυναικολογίας κατὰ τοὺς χρόνους μετὰ τῶν Ἱπποκράτους καὶ ἱε-
 ροιστοῦτος (ἑπιστ. ἐπιστ. πανθ. Α' σ. 180-223 καὶ λ' 270-310, 1909, 1914).² βλ. Γ. Πα-
 σχίδου, Περὶ τῶν ἱατρικῶν γνῶσεων, αἰῶνες ἀσπασθέντων ἐν τῶν πλατωνικῶν διαλέκταις

² Häser, Geschichte der Medicin II, A' § 83, 102. ³ αὐτ. 871. ⁴ αὐτ. 871.
 ὅσον τῆς ἀπὸ τῶν ἐπιστημῶν τὴν
 καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἐπιστημῶν τὴν
 καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἐπιστημῶν τὴν
 καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἐπιστημῶν τὴν

† Ἰδοὺ πῶς ὀρίζει ὁ ποιητὴς τῆς ἀσφραγῆς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιλοπῆς αὐτῆς
 «Μεγίστη δὲ τῆς ἐπιλοπῆς ἡ σοφία, ἢ οὐκ ἐν ἰσχυρῶν εἰδέναι ὄργη
 μὴ οὐδὲν ἀνδρωσὸς ἢ ὅπως ἐπίτετο ἀριστερὸν ἢ ὀρθὸν ξυνομιῶν ἐξ ὄργης· ἀλλὰ
 το εἰ παραμειβῆναι τὸ μέλλοντα ὄργης ἀναπέουσι τοῖς ἀνδρῶσι. Τετὴν δὲ αὐ-
 τοῖσι ὁ λόγος ἐς φιλοσοφίαν, καὶ ἀσφραγῆς ἢ ἀλλοτῶν οἱ ἀσφραγῆς ὄργης γε-
 γράσασιν· ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν, ὅσα τινὲς εἰρήνη, εὐφροσύνη ἢ ἰσχυρῶν, ἢ ἰσχυρῶν ἀσφραγῆς
 ἢ ὅσα τινὲς ἐν ἰσχυρῶν τέχνη ἐφοσῶνται ἢ ἐν ἰσχυρῶν νομίσω δὲ ἀσφραγῆς
 γινῶνται ἢ σαφῆς οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν εἶναι ἢ ἐξ ἐν ἰσχυρῶν, τοῦτο δὲ εἶναι ἢ ἐν ἰσχυρῶν
 εἶναι, ὅταν αὐτῶν τῆς ἰσχυρῶν ὄργης πᾶσαν περιλάβῃ... λέγω δὲ ταῦτα ἐν ἰσχυρῶν
 εἶναι, εἰδέναι ἀνδρωσὸς τὴν ὄργη ἢ ἐν ἰσχυρῶν γινῶνται ἢ ἄλλα ἀσφραγῆς ἢ περι-
 ἀρχαίη ἰσχυρῶν Ἰβρο Κίχη. Ἰβρ. Α. Χρονικῶν, αὐτῶν ἀσφραγῆς ἀσφραγῆς τοῦ ἀσφραγῆς
2005 (ἐν Παραρτήσῳ τῆς 16, Ἀθήναις 1892, σ. 202-3)

λευδέραι ἀρχαίς τοχόντι: existimari non medico soli, sed omnibus quo- que hominibus liberis liberaliterque institutis turpe esse, ne ea quidem co- gnoscivisse ad notitiam corporis nostri pertinentia, quae non altius oc- cultiusque remota sunt, et quae natura nobis tuendae valetudinis cau- sa et in promptu esse et in propalato voluerit ac propterea quantum tem- poris habui subservi, medicinae quoque disciplinae libros attigi¹.

Η σχέση τῆς θεωρίας τῆς ἰατρικῆς πρὸς τὴν φιλοσοφίαν διαβιβρεῖται ἐν ὅλλω ἀρχαίῳ κλασσικῷ συγγραφεὶ². Ὁ Κέλσος ἐν τῷ προλόγῳ λέγει ὅτι ἡ ἰατρικὴ εἰς σήμερον κατ' ἀρχαίς ἀσπετέλει μέρος τῆς φιλοσοφίας, ὁ ἰω- σοκράτης δὲ ἐκάρισεν αὐτῇ παρασθέντας ἐσθλῶν ἐπιστημῶν. Καθὰς οἱ φιλόσοφοι ἐρευνῶσι εἰς ἐρευνᾶν καὶ λύσιν προβλημάτων τῆς φυσιολογίας, οὕτω καὶ τοὺς ἰατροὺς ἤχεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῆς φύσεως οὐ μόνον ἢ ἀνά- ^{Δικαίῳ ὁ Ἰωάννης Camerarius ἐπέγραψε "Hortus medicus et philosophicus" (Frankfurti 1588} καὶ γενικῆς μορφώσεως, ἀλλὰ καὶ λογικῶν τεχνικῶν. Μὲτ' αὐτοῦ συνδέετο ἡ ἐπι- ἐνωρις ἢ ἀριθμητικὴ γεωμετρία, ἀστρονομία, μουσικὴ διαλεκτικὴ, καὶ λογικὴ καὶ λέγει ὁ Γαληνός: "καὶ μὲν δὴ καὶ λογικὴν μέθοδον ἀσμεν χάριν τοῦ γινῶναι ὅσα τὰ πάντα κατ' εἶδη τε καὶ γένη νοσήματα ἐπιάρχει καὶ ἐπι- ἐκαστοῦ ληθῶν ἐνδεεῖν ἕνα ἰατροῦ"³. Ἡ ἡδονικὴ φιλοσοφία ἠρξάτο ἀπὸ τοῦ ἰωσοκράτους σπουδαζομένη μετὰ τῆς ἰατρικῆς⁴ καὶ αἰσθητικῶν δυνάμεων καὶ γνώσεως ὅθεν καὶ ἐπιβουλόμενος οὗτος ἔλεγε: "ἐν τῷ ἀπὸ σοφίαν ἐν ἰατρικῇ ὡς ἀντα"⁵, ἢ ἐν τῷ Νόμῳ καλεῖ "τεχνῶν ὡς οὐκ ἐπιφανοῦσιν"⁶. Συνοδὰ τοῦτο καὶ ὁ Γαληνός περὶ τῶν λόγων "ὅτι ἀριστος ἰατρός καὶ" διερωτᾷται: "τί δὴ οὖν ἐπιλείπειαι πρὸς τὴν μὴ εἶναι φιλόσοφον τὸν ἰατρὸν, ὅς ἂν ἰωσοκράτους ἀξίως ἀσκήσῃ τὴν τέ- χνην; πάντα ἡδὲ τῆς φιλοσοφίας ἔχει τὰ μέρη, τὸ τε λογικὸν καὶ τὸ φυσικὸν καὶ τὸ ἡθικόν;"⁷

¹ Noctes atticae XVIII, 10. ² Et. Tornelle, Histoire philosophique de la me- decine depuis son origine jusqu'au commencement du XVIII siècle 1804. ³ Τομ. I, 59 Κεῖνη "ὅτι ἀριστος ἰατρός καὶ φιλόσοφος" κυρίως ἰναῦδα ὁ Γαλη- νός ὑποτρέψει εἰς σπουδὴν τοῦ ἰωσοκράτους περὶ τῆς φιλοσοφίας ἐλάχιστα ἐν τέλει παραμαρτυρεῖται ⁴ ὁ Γαληνός ἐπισημαίνει ὅτι "αἰσθητικὴ τέχνη ὡς οὐκ ἐπιφανοῦσιν πρὸς τὸν θεόν ἀσυνελεύσασθαι τῷ ἰωσοκράτῳ ὑποσημαίνει" I, 7 ἰωσο- κρατικὸς ἐπιφανοῦσιν τέχνη (οὗτος εἶναι τῷ ἀριστοῦ λόγῳ τοῦ Γαληνοῦ, ὅθεν Δικαί- ος ὑποσημαίνει τῷ ἀριστοῦ (I, 1-59) ἢ ἀπλάγης ὑποσημαίνει). ⁵ ἐν τῷ περὶ ἐπιστημοσύνης I, σ. 70 Κεῖνη ⁶ αὐτ. σ. 3. ⁷ I, σ. 61. περὶ καὶ Isid Hispani- ensis, Origines I, 4 παρ. 13. ἑσθλὴ ἐν ἀξιολόγῳ παραμαρτυρεῖται τοῦ Th. Löwenfeld, Ueber das Verhältniss der Alten zur Wissenschaft (μετὰ ἑλλ. μεταφράσεως ἐν τῇ ἐκδοσὶ περὶ τὴν ἐκδοσὶν ἐλλ. φιλ. βιβλ. 1888, σ. 371-86)

↑ κατά τὸν Gräfenhan οὐδέ τις δεικνύει ἀριτομόνο σοφιστήν, οἷος ὁ ἀριστοκράτης, οἷος ὁ αἰσθητικὸς ἄριστοκράτης (Hist. philol. class. III σ. 334)

Ὁ Γαληνὸς εἰς τὴν ἀριστοκράτην συγγραμμάτων αὐτοῦ ἔχει τοὺς ἰδρυτικὰς φιλολογίας καὶ ἰατρικὰς ἢ ἐπιστήμης, ἔγκυκλοποιήσεως ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς ἢ ἐπιστήμης - ἀνευ τούτων ὅλα τὰ ἰατρικὰ καὶ ἰατρικὰ καὶ ἐνεκα τῆς γλώσσης καὶ τῆς στρωφονότητος τῶν διανοημάτων δὲ ἢ τοῦ τετραῖνου γινώσκοντα. Διὰ τοῦ Γαληνοῦ ἔστιν ὁ ἰατρὸς ἀναβιβάζεται εἰς τὴν περιουσίαν ἐρασιμαθῶν αὐτοῦ ὁ ἰατροκράτης. ἀπολοῦδιον δηλ. οὐδὲ τὸ ἀριστοτελικὸν δόγμα, ἀλλ' ἰσοῦσι αἱ ἐπιστήμαι διαφωτιστικαὶ καὶ ἰατρικαὶ ἀμοιβαίως ἐωθεύετο τὰς μελέτας αὐτοῦ ἄλλαν τῶν ἐδικῶν ἀσχολιῶν εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμους. Αὐτὸς ἤρκει δὲ εἶναι τὰ ἐξηγησιακά καὶ διανοητικὰ κατὰ βάθος καὶ πλάτος τὰς ἀρχὰς καὶ ἐπιστήμους, ἀλλ' ἤρκει τὸ καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, περὶ τῆς γράφει: "Ἕλληνας τῶν τεχνῶν τὰς εὐρέτους ἢ δευτεροτατοῦ ἀνατιθέσθαι ἢ καὶ ἐγγὺς αὐτῶν, οἷς ἰατρικὰ οἱ θεοὶ ἰατρικὰς τέχνας ἐχοινοῦν ἔδειξαν. οὐδὲν οὖν καὶ τὴν ἰατρικὴν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀσκηθῆναι ἀποκλειστικῶς πατρὸς φασι ἐκμαθεῖν καὶ ἀνθρώποις μεταδόναι. διὸ καὶ δοκίμους εὐρέτους γενοῦναι αὐτοῦ. πρὸ δὲ τοῦ ἀσκηθῆναι τὴν ἰατρικὴν οὐδὲν ἦν ἐν ἀνθρώποις, ἐπιτηδεύοντες δὲ τὰ ἰατρικὰ ἔχον φαρμάκων καὶ βοτανῶν, οἷα παρ' Ἕλλησι χεῖρων ὁ κένταυρος ἠπίστατος καὶ οἱ ἰατροὶ αὐτοῦ μαθηταὶ ἦσαν." (XIV, 674). Διὰ τοῦτο καὶ ἀναφύονται οἱ οὐδὲν ἴσους τῶν ἰατρικῶν ἀφίσεων. Οἱ δογματικοὶ, λέγει, ἀρχοῦν ἀπὸ τοῦ φυσολογίου, ἐπὶ οἷα τῶν ἄλλων ἀφίσεων παρατηροῦμενοι τοῦτο ἀρχοῦναι ἐκαστοὶ ἀπ' αὐτῆς τὴν ἐξίτητον τοῦ προσφέρειν τὰ βοηθήματα ἀσθενήσαντι, οἱ μὲν μεθοδικοὶ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν παρατηρήσεως καὶ τοῖς μὲν δογματικῶς ἀρχὴν ἢ φύσιν, τοῖς δ' ἐμπειρικῶς ἢ ἰσοῦσα τοῖς μεθοδικῶς τὰ φαινόμενα "γνώσις φαινομένων ποιότητων. Τῆς λογικῆς ἀφίσεως, ὡς λέγεται ἢ τῶν φυσολογῶν, ἀρχὴν ἦν ὁ ἰατροκράτης ὁ Κῶος, Ἀπολλωνίου ἰατροκράτης, Κῶος, Προφίλου χαλκιδόνιος, Ἐρατοστράτου Χίος, Μνησίδου Ἀθηναῖος, Ἀσκληπιάδου Βιδυνοῦ (Κεανὸς καὶ Προυσιαί). τῶν ἐμπειρικῶν, Φίλιππος Κῶος, Στρατιῶν Ἀλεξανδρῆς, Ἄσκληπιος ἰατροκράτης μεθοδολογῶν Α'-ΙΔ' καὶ ἀπὸς Πλάτωνος ἐν δὲ βιβλίοις ἀπὸ Νικ. Βλαστοῦ Βενετ. 15α

1. ἐκ τῶν ἀριστοκράτην ἔργων τοῦ Γαληνοῦ ἐξεδόθη τὸ Antidotarius liber per tot saecula ab omnibus magno opere desideratus ἐν Λατινικῶν μεταφράσει μετὰ τῶν γενῶν ἄλλων φαρμακικῶν καὶ ἰσομνημάτων ἐν Βενετία 1536.

Ἡ ἀπὸ τῆς ἐξίτητης ἐξέδοθη ἐν Ἰταλίᾳ ἐν Βενετία 1536 ἐκ τῶν ἀριστοκράτην ἔργων τοῦ Γαληνοῦ ἐξεδόθη τὸ Antidotarius liber per tot saecula ab omnibus magno opere desideratus ἐν Λατινικῶν μεταφράσει μετὰ τῶν γενῶν ἄλλων φαρμακικῶν καὶ ἰσομνημάτων ἐν Βενετία 1536.

Ἡ ἀπὸ τῆς ἐξίτητης ἐξέδοθη ἐν Ἰταλίᾳ ἐν Βενετία 1536 ἐκ τῶν ἀριστοκράτην ἔργων τοῦ Γαληνοῦ ἐξεδόθη τὸ Antidotarius liber per tot saecula ab omnibus magno opere desideratus ἐν Λατινικῶν μεταφράσει μετὰ τῶν γενῶν ἄλλων φαρμακικῶν καὶ ἰσομνημάτων ἐν Βενετία 1536.

φύσας καὶ ἰώσους φυλά. ὁ τοῦ συγγράμματος τοῦτο
 ἔργον ~~καὶ~~ ^{καὶ} ἐπὶ τῆ ἀρχῇ τοῦ β' αἰῶνος, ~~ἀναμνηστικὸν~~
 Νικηφόρου, ἢ ἀπὸ περιόδου ἑνὸς καὶ ἑξήκοντα ἔτη
 ἔργον ἐπὶ τῶν αἰώνων καὶ β' αἰῶνος. ἀποστολικὴ ἴσως, ὡς
 ἔλεγε, ἡ δόξα τοῦ εὐαγγελίου ἀδελφῶν ἐξ ἡμετέρων καὶ ἡ
 ἰσχυροῦς τοῦ λόγου καὶ αἰῶνος. ἀποστολικὴ ἴσως ἡ αἰτία, ὅτι
 ἀπαρροατοῦ, οὐκ ἐγενετο ὡς ἀποστολικὸν,
 καὶ ἔργον ἐπὶ τοῦ αἰῶνος. οὐκ ἐργον. ἰσως διὰ τὸ
 αἰὲν ἔργον εἶναι ἰσχυρῶς καὶ ἐργον εἶναι
 μίσην, ὡς καὶ ἄλλα ἔργα αὐτοῦ, καὶ τῆς ἰσχυρίας
 καὶ τῆς Μήλοσουργίας, ὡς καὶ ἔργον μίσην
 ἀποστολικὸν τοῦ Βερβιζίου, καὶ ἡ μίση καὶ μίση
 μίσην ἐπὶ τῶν ἑσθίων, ἀποστολικὴ

Μέχρι τούτου οἱ ἱεροὶ περιερίφθησαν ἐπὶ ἰσχυρίας
 καὶ τῶν αἰώνων καὶ ἐπισημῶν ἢ καὶ ἰσχυρίας τοῦ αἰῶνος
 καὶ τοῦ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπὶ τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰώνων
 πῦρ, ὡς καὶ τὰ δέματα αὐτῶν εἰσέρχονται ἐπὶ
 τοῖς ἰσχυρίαις οὐκ ἐπὶ τῶν αἰώνων ἢ τῶν
 τοῦ αἰῶνος. Διὰ τοῦ τῶν αἰώνων καὶ τῶν
 οἱ ἱεροὶ ἀναβῆναι ἐπὶ τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰώνων
 καὶ τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰώνων

καὶ ἔργον ἐπὶ τῶν αἰώνων
 1 ἡ τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰώνων
 ἐπὶ τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰώνων
 ἐπὶ τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰώνων καὶ τῶν αἰώνων

Δυσόλεχτο η αίσθησις το ανθρωπίνου του Γαλιναίου έργου
 ο έρχου του Διοδώρου "η ενωπία η ανίκα" έραγμα γλαφυρόν
 και αιωροφουδιόσα περί τελείωγραφίας
 σούρου μας του έρευνας αυτου, αλλα σφιμασφορι
 μόνον "εελε εν ταυ ανώνυμων η δροπιδου ενείων
 ωραγιουου" XI, 805. εις του ημερω αυτου

(ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΟΥ
 ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΥ
 ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΝ ΤΟΝ
 ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΝ ΤΟΝ
 ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΝ ΤΟΝ)

~~εναντιοφύρουν διαφορά προσωπια βουταμά
 αυτου η με λο παραφαιωδα αυτου" ωρι υπά
 σευ η δναγίαν του άιοζυ φαρμακίον
 παραφαιωδα αυτου εν β βελγιου έργου διαση
 βανει τον ηβραβντολ τον 500 ωριος εν
 του το ωχιότον εν του στο στωριδα
 εν ημερινην, ω ωρα τα εν άμεριστη σικε
 ρια, άσθ + η ωρος τα σμεωρτα δε του
 βοζενω
 φουτα ευρουοραμορ τα " αυγυαλια η βα
 βουρνια η δσα ηενεη ιδιης η σμεβουμα
 αω αυταυ ηδουλο" (XI 793). η εντωιδα αυτ' οω
 φαιρε το έργον του Γαλιναίου ειρε η δραυριου~~

η η ταυτα ωρι εν η ποηηχαν ασάφεια η αφρι
 λογία (ποη. ηιλυιδη η σαφαιονών XII, 102, 117) η ενδε
 ιδει να έμμεδς δε το παλαιόν όνομα ηουκερ
 σε ωρο του νέου (ποη. ηούριου ηηγρα ήερο. XII, 362)

σοφίας τῶν ἰατρ. γραφῶν ἢ διαλεκτικῶν ἢ ἱστορῶν.
 τινὸς ἢ ῥητορῶν ἰσοπέποιθον οὐκ ἐστίν (IX 789), κατὰ τοῦ-
 τῶν οὐκ ἐστίν "περὶ ἰατρ. ὀνομασίαν" ^{ἢ ἱστορῶν} ^{ἢ ῥητορῶν} ^{ἢ διαλεκτικῶν} ^{ἢ ἱσοπέποιθον}
 φιλοσοφίας καὶ τῆς σοφιστικῆς, καὶ διαδύχην τῆς ὀνομασίας
 καὶ ἀποτομῆς τῶν κινήτων τοῦ βορίου ἐξήχου εὐκλεῖου
 καὶ ἰσραήλ ἡρώδη "περὶ ὀρθολογίας ὀνομασίας" περὶ τῶν
 σοφῶν καὶ τῶν σοφιστικῶν, καὶ περὶ "τῶν σοφῶν ἁπλοῶν
 συγγραμμάτων ὀνομασίας".

Ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων περὶ τῶν ἰατρ. φιλοσοφῶν
 εἶναι τὸ περὶ τῶν σοφῶν, ἢ περὶ τῶν ἰατρῶν. καὶ ἀπὸ
 τοῦ Γαληνοῦ τόσῳ ἐπισημαίνεται ἡ ἀποτομή ἐξ ἑαυτοῦ
 καὶ τὸν ἀποτομῶν ἐν τούτῳ ἐπισημαίνεται. ^{ἢ ἀποτομῶν} ^{ἢ ἀποτομῶν}
 αὐτῶν ἐπισημαίνεται διακρίσεις, ὅτι οἱ ἰατροὶ
 οὐκ ἐστὶν ἡ ἀποτομή, ἐν τούτῳ, ὡς τὰ λοιπὰ ἐστὶν
 (XIV 30) ^{ἢ ἀποτομῶν} ^{ἢ ἀποτομῶν} ^{ἢ ἀποτομῶν} ^{ἢ ἀποτομῶν} ^{ἢ ἀποτομῶν}
 περὶ τῶν σοφῶν, ἐν τούτῳ καὶ διακρίσεις

ἐπισημαίνεται ὅτι οὐκ ἐστὶν ἡ ἀποτομή ἐν
 τῶν ἰατρῶν, ἀλλ' οὐκ ἐστὶν ἡ ἀποτομή, ἐν τούτῳ
 τῶν σοφῶν οὐκ ἐστὶν ἡ ἀποτομή, ἐν τούτῳ
 εἰς τὴν ἀποτομῶν καὶ ἐν τῶν ἰατρῶν
 καὶ τῶν ἰατρῶν τὸ μὲν ὄνομα ἰσραήλ ὡς
 τὰ βοτάνη XI 796, καὶ παραβοηθῆσαι περὶ αὐτῶν
 γραμμάτων (πρὸς XI 804 περὶ τῆς συχίας τοῦ ἀβρο-
 βίου ἀπὸ τοῦ σαλόνιου) εἶναι δὲ ἀποτομῶν
 κατὰ τοῦ Meyer, ἢ ἀπὸ τῆς βοτανικῆς ἀποτομῆς
 τοῦ Γαληνοῦ, εἰσὶν ἀποτομῶν τῆς ἀποτομῆς τῶν
 σοφῶν, καὶ ἀποτομῶν τῆς ἀποτομῆς τῶν
 σοφῶν καὶ τῶν ἰατρῶν.

Ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων

ex Galeni Isaagore et Paulo, ex quibus narrantur

1. Ταχύς, συμμετρικός, βραχύς.
2. Μείγας, σφαιρικός, μικρός.
3. Εφώδρος σφαιρικός, ἀμυδρός
4. Μαλακός " σκληρός.
5. Πλήρης " κενός.
6. Θερμὸς " ψυχρός.
7. Πυκνός " ἀραιός
8. Ἐύρυθμος, παρὰρρυθμος, ἄρρυθμος, κενόρρυθμος, ἐπιρρυθμος, ἑτήρρυθμος
9. Ορμικός, διαλείπων, κενόρρυθμος, μύουρος ἐκλείπων, μύουρος αὐτόρρυθμος ἐκλείπων
 συστηματικὸς ἀσυστηματικὸς
 Αἰτιώδης, διακινῶν, ἀσκιώδης, παυνοκομῶν, συνεχὴς, μύουρος μετ' ἑνα σφαιρικός,
 μύουρος νενευκὴς ἢ εἰσνενευκὴς, κενόρρυθμος, σκωληκίαν, βρωμηκίαν, ἐπιπικρὴς,
 σασκιώδης, κενόρρυθμος, ἐρεθιστικὸς.
10. Τεταγμένος, ἀτακτικός,
 (ὡς ἐκαστὸν ὄρον ἀκλυσοῦν ἑρμηνεῖα καὶ πλήρη σιμωσάφου. ἡ δὲ ἐκαστὸν
 λύνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κενόρρυθμου διαγράμματος μετὰ τὴν σ. 450 κεφαλοῦ
 450^β διπλοῦ φύλλον. ἡ σ. 450 μία σελὴ *De causis pulsuum*
 ἐν τῷ εὐρετήριον ἀρροσιθῆναι καὶ οἱ ἐξῆς ὄροι κενός σφαιρικός, δίπυκτος, κενόρ-
 ρυθμικός

Οι έργασια του Γορταίου είναι ολίγα και σκιερά. έμνηση η περίεργη
του συγγραφή αλλά ούτε σωστά. σημαντικόν δ' έμνησον η έκ των συγ-
γραμμάτων. είναι δ' ο συγγραφέας οδοντός η αιτιολόγος έθνομαις, τελείως
εγκριτής η ανακρίτως φιλολογίας.

Το έργο ανήκει εις Francisco Memmorancio equiti Torqua-
to, Galliae mareschallo, insulaeque francicae praefecto. παρ' έμνησον
πρωτον έρωσις εις έαδη αιτιολόγος το 1564, αλλ' η έκ των έργων
του πατρός ο υίος Ιουαν. Γορταίου junior ποιήται νέαν έργον εις
αιτιολόγην προς τον αυτόν το 1588, η ούτως έξεδόθη το έργο των Αδελφών
έν τέλει ο φρεσφίτος Σιλλβανγίος ποιήται έκ νέου η αιτιολόγος προ-
οδήκας η ελευθέρους σ. 539-43.

Πρός τό τέρας του μεγένου έπάρχει τό έξενον
πρός τον συγγραφέα έπιγράμμα :

Σίμων Καλοΐχος
ιατρός ιστον-των αιτην καταρόμιον Γορταίου.
Όσο έμαθην Γορταίος έν Κομοτηνίους Καλοΐχους
η του Γαληνού ακλώσεντα πέρος
οό γη πρόφας έσχε μένος κατ' αντιπαλαγγειν
αλλ' ή νίος (sic) δαπανών τοις προζόνους έσέτε.

